

РЕЙ БРЕДЪРИ НАКАЗАНИЕ БЕЗ ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

— Значи искате да убиете съпругата си? — попита мургавият мъж зад бюрото.

— Да. Не... не точно. Искам да кажа...

— Име?

— Нейното или моето?

— Вашето.

— Джордж Хил.

— Адрес?

— Саут Сейнт Джеймс единайсет, Гленвю.

Мъжът си записа безизразно всичко това.

— Името на жена ви?

— Кетрин.

— Възраст?

— Трийсет и една.

Последва бърза серия въпроси. Цвят на косата, очи, кожа, любим парфюм, телосложение и размер на облеклото.

— Имате ли нейна триизмерна снимка? Запис на гласа ѝ? Аха, виждам, че носите. Добре. А сега...

Час по-късно Джордж Хил се потеше.

— Това е всичко. — Мургавият мъж се изправи и се намръщи. — Май още искате да го направите.

— Да.

— Подпишете тук.

Той подписа.

— Знаете ли, че е незаконно?

— Да.

— И че по никакъв начин не сме отговорни за онова, което ще се случи в резултат на искането ви?

— За Бога! — възкликна Джордж. — Достатъчно ме измъчихте. Да продължаваме!

Мъжът се усмихна едва-едва.

— Ще са необходими девет часа за приготвянето на марионетка на жена ви. Поспете, ще отпуснете нервите си. Третата огледална стая от ваше ляво е свободна.

Джордж се затътри бавно и вцепенено към огледалната стая. Легна на тапицираната със синьо кадифе кушетка, огледалата на тавана се завъртяха от натиска на тялото му.

— Спи... спи... спи... — запя нежен глас.

— Кетрин — промърмори Джордж. — Не исках да идвам тук. Ти ме принуди. Ти ме накара. Господи, иска ми се да бях някъде другаде. Искан ми се да можех да се върна. Не искам да те убивам.

Огледалата проблясваха и се въртяха бавно.

Той заспа.

Сънува, че е отново на четирийсет и една, че двамата с Кийти тичат по зелен хълм с кошница за пикник и хеликоптерът е зад тях. Вятърът развяваше косата ѝ на златни кичури, тя се смееше. Целуваха се, държаха си ръцете, не ядяха. Рецитираха стихове; сякаш винаги рецитираха стихове.

Други сцени. Бърза промяна на цветовете, по време на полет. Двамата с Кийти летят над Гърция, Италия и Швейцария в онази ясна дълга есен на деветдесет и седма. Летят и не спират за миг!

А после — кошмар. Кийти и Ленард Фелпс. Извика насън. Как се случи? Откъде цъфна този Фелпс? Защо се намеси? Защо животът не можеше да е прост и хубав? Заради разликата във възрастта ли? Джордж приближаваше петдесетте, а Кийти бе млада, тъй млада. Защо, защо?

Сцената бе незабравимо ярка. Ленард Фелпс и Кетрин в зелен парк извън града. Самият Джордж се появи на пътеката точно за да види как се докосват устните им. Яростта. Борбата. Опитът да убие Ленард Фелпс.

Още дни, още кошмари.

Събуди се разплакан.

— Господин Хил, готови сме.

Стана тронаво. Видя се във високите и вече смълчани огледала, погледна всяка една от годините си. Всичко бе една жалка грешка. Подобри мъже от него бяха вземали млади съпруги само за да ги разтворят в ръцете си като захарни кристалчета във вода. Погледна се с отвращение. Корем. Доста месесто под брадичката. Прекалено прошарена коса. Кльоцави крайници...

Мургавият мъж го отведе до една стая.

Джордж Хил ахна.

— Това е стаята на *Кийти*!

— Стараем се всичко да е перфектно.

— И *наистина* е, до най-малката подробност!

Джордж Хил извади подписан чек за десет хиляди долара. Мъжът си тръгна с него.

Стаята бе тиха и топла.

Седна и опипа пистолета в джоба си. Много пари. Но богатите могат да си позволят лукса на пречистващото убийство. Насилието без насилие. Смъртта без смърт. Убийството без убиване. Почувства се по-добре. Изведнъж се успокои. Гледаше вратата. Очакваше това нещо половин година и ето че сега чакането щеше да свърши. След малко ще се появи прекрасният робот, марионетката без конци, и...

— Здравей, Джордж.

— Кийти!

Рязко се извъртя.

— Кийти — прошепна той.

Стоеше на прага зад него. Бе облечена в мека като перце зелена рокля. Краката ѝ бяха обути в сандали със златисти върви. Ярката ѝ коса се виеше около шията ѝ, очите ѝ бяха сини и ясни.

Дълго не каза нищо.

— Прекрасна си — промълви накрая, съвсем смаян.

— Че как иначе?

Джордж говореше бавно и някак изкуствено.

— Дай да те погледам.

Протегна ръце като сомнамбул. Сърцето му биеше мудно. Тръгна напред, сякаш вървеше по морско дъно. Обикаляше я и я докосваше.

— Не се ли нагледа през всички тези години?

— Не бих могъл — отвърна той и очите му се напълниха със сълзи.

— За какво искаше да говорим?

— Дай ми време, моля те. Дай ми малко време. — Приседна безсилно и докосна гърдите си с треперещи ръце. Примигна. — Невероятно. Поредният кошмар. Как са успели да те *направят*?

— Нямаме право да говорим за това; разваля се илюзията.

— Това е магия!

— Наука.

Докосването ѝ бе топло. Ноктите ѝ — свършени като мидички. Не се виждаше нито шев, нито неравност. Огледа я. Отново си спомни

думите, които бяха чели тъй често в добрите стари времена: *О, хубава си, моя мила, хубава си! Очите ти са гълъбови под твоите къдри... устните ти — като алена панделка, и устата ти са сладкодумни... двете твои ненки са като близначета от млада сърна, които пасат между кринове... Цяла си хубава, моя мила, и петно няма на тебе!*^[1]

— Джордж?

— Да? — Очите му бяха изцъклени като студено стъкло.

Искаше да целуне устните ѝ.

Из устата ти капе воцвен мед... и мляко под езика ти, и благоуханието на дрехите ти е като благоухание ливанско!

— Джордж.

Силно бръмчене. Стаята започна да се върти.

— Да, да, един момент. — Тръсна бучащата си глава.

О, как са хубави нозете ти в сандали, дъще именита! Облите ти бедра са като огърлие, работено от ръце на изкусен художник...

— Как са го направили? — възкликна той. За толкова кратко време. Само за девет часа, докато беше спал. Нима бяха разтопили злато, наместили деликатни часовникови пружинки, диаманти, блясък, конфети, рубини, течно сребро, медна нишка? Нима някакви метални паяци са изтъкали косата ѝ? Нима са сипали жълт огън в калъп и са го оставили да замръзне?

— Не — рече тя. — Продължаваш ли да говориш по този начин, ще си ида.

— Недей!

— Тогава карай по-делово — студено каза тя. — Искаш да говорим за Ленард.

— Дай ми време, ще стигна и до това.

— Сега — настоя тя.

Не изпитваше гняв. Той се беше стопил при появата ѝ. Чувстваше се мръсен като дете.

— Защо дойде да ме видиш? — Тя не се усмихваше.

— Моля те.

— Настоявам. Заради Ленард ли е? Нали знаеш, че го обичам?

— Престани! — Запуши уши с ръцете си.

Тя не престана.

— Знаеш ли, сега през цялото време съм с него. Ходим там, където навремето ходехме двамата с теб. Помниш ли пикника на

Монте Верде? Миналата седмица бяхме там. Преди месец летяхме до Атина, взехме си каса шампанско.

Той облиза устни.

— Не си виновна, *не си*. — Стана и я хвана за китките. — Ти си нова, ти не си тя. Тя е виновната, не ти. Ти си различна!

— Тъкмо обратното — отвърна жената. — Аз съм тя. Мога да постъпвам единствено като нея. Нищо нейно не ми е чуждо. Откъдето и да погледнеш, ние сме едно.

— Но ти не си направила онова, което направи тя!

— Аз направих всички онези неща. Аз го целунах.

— Невъзможно, та ти се роди току-що!

— От нейното минало и от твоето съзнание.

— Виж какво — замоли се той и я раздруса, за да привлече вниманието ѝ. — Няма ли някакъв начин, мога ли... да доплатя? Да те взема със себе си? Ще идем до Париж, до Стокхолм, където пожелаеш!

Тя се разсмя.

— Марионетките се дават само под наем. Никога не се продават.

— Но аз имам пари!

— Преди време е опитвано. Води до полудяване. Невъзможно е. Дори това сега е незаконно, *знаеш* го. Съществуваме единствено благодарение на мълчаливото съгласие на властите.

— Искам само да живея с теб, Кийти.

— Това е невъзможно, защото аз съм Кийти, всяка частица от мен е нейна. Не искаме да се съревноваваме. Марионетките не могат да напускат сградата; дисекцията може да разкрие тайните ни. Достатъчно на тази тема. Предупредих те, не бива да говорим за това. Ще развалиш илюзията. Ще се чувстваш разочарован накрая. Платил си, така че направи онова, за което си дошъл.

— Не искам да те убивам.

— Част от теб го иска. Опитваш се да я потиснеш, да не ѝ дадеш израз.

Той извади пистолета от джоба си.

— Аз съм един стар глупак. Изобщо не трябваше да идвам. Толкова си прекрасна.

— Довечера ще се видя с Ленард.

— Не говори.

— Утре сутринта летим за Париж.

— Чу какво казах!

— А след това продължаваме към Стокхолм. — Тя се засмя сладко и го погали по брадичката. — Малкият ми дебеланко.

Нещо се размърда в него. Лицето му пребледня. Знаеше какво се случва. Скритият гняв, отвращението и омразата отново се събуждаха и изпращаха слабите си импулси и помисли. А деликатната телепатична мрежа в прекрасната ѝ глава долавяше тези смъртоносни импулси. Марионетката. Невидимите конци. Той самият манипулираше тялото.

— Тлъст нередовен дребосък, който навремето бе тъй хубав.

— Недей — каза той.

— Дърт, а аз съм само на трийсет и една. Джордж, ти беше сляп, години наред работеше за това да се влюбя отново. Не мислиш ли, че Ленард е чудесен?

Той вдигна сляпо пистолета.

— Кийти.

— *Главата му — чисто злато...* — прошепна тя.

— Кийти, престани! — изкрещя той.

— *Къдрите му — вълнисти, черни като врана... ръцете му — златни валяци, обсипани с топази...*

Как можеше да изговаря тези думи! Това бяха неговите мисли, как можеше *тя* да ги изговаря!

— Кийти, не ме карай да го правя!

— *Бузите му — ароматен цветник...* — прошепна тя със затворени очи, движеше се бавно из стаята. — *Коремът му — като изваяние от слонова кост, обложено със сапфири; нозете му — мраморни стълбове...*

— Кийти! — изрева той.

— *Устата му — сладост...*

Изстрел.

— *... ето кой е моят възлюбен...*

Втори изстрел.

Тя падна.

— Кийти, Кийти, Кийти!

Изстреля още четири куршума в тялото ѝ.

Лежеше и се тресеше. Безчувствената ѝ уста се отваряше и някакъв безумно огънат механизъм я караше да повтаря отново и

отново „Възлюбен, възлюбен, възлюбен, възлюбен, възлюбен...“

Джордж Хил изгуби съзнание.

Събуди се със студена кърпа на челото.

— Всичко свърши — каза мургавият мъж.

— Свърши ли? — прошепна Джордж Хил.

Мургавият мъж кимна.

Джордж Хил погледна безсилно ръцете си. Преди бяха покрити с кръв. При загубата на съзнание бе паднал на пода. Последното, което помнеше, бе усещането за истинска кръв по ръцете си.

Сега бяха съвсем чисти.

— Трябва да си вървя — каза Джордж Хил.

— Ако се чувствате способен.

— Добре съм. — Той стана. — Ще отида в Париж, ще започна отначало. Не бива да се опитвам да звъня на Кийти или да правя нещо такова, нали?

— Кийти е мъртва.

— Да, та нали аз я убих. Господи, кръвта! Беше съвсем истинска!

— Гордеем се с този нюанс.

Слезе с асансьора на улицата. Навън валеше, а на него му се искаше да върви с часове. Гневът и желанието за унищожение бяха изчезнали. Споменът бе толкова ужасен, че никога повече нямаше да пожелае да убие. Дори ако истинската Кийти се появеше пред него, щеше да благодари на Бог и да падне безчувствено на колене. Тя бе мъртва. Беше постигнал своето. Бе нарушил закона и никой нямаше да научи.

Прохладният дъжд валеше по лицето му. Трябваше да се махне незабавно, докато пречистващият ефект все още действаше. В края на краищата каква полза от подобни пречиствания, ако после отново продължаваш по старите пътеки? Работата на марионетките бе на първо място да предотвратят истински престъпления. Ако ти се прииска да убиеш, удариш или измъчваш някого, можеш да си го изкараш на някоя от онези кукли без конци. Не биваше да се връща в апартамента. Кийти може би беше там. Искаше да мисли за нея като за мъртва — нещо, за което се бе погрижил и което си бе напълно заслужила.

Спря на бордюра и се загледа в бързо преминаващите коли. Вдиша дълбоко свежия въздух и започна да се отпуска.

— Господин Хил? — разнесе се глас до рамото му.

— Да?

Белезници щракнаха на китките му.

— Вие сте арестуван.

— Но...

— Вървете. Смит, вземи другите горе, направете арестите!

— Не можете да го направите — рече Джордж Хил.

— За убийство можем.

В небето проехтя гръмотевица.

Беше осем и петнайсет вечерта. Валеше десет дни без прекъсване. Дъждът се стичаше по стените на затвора. Той протегна ръце и усети как капките се събират в треперещите му шепи.

Издрънча врата. Той не помръдна, остана с ръце под дъжда. Адвокатът му го погледна от стола си.

— Всичко е свършено. Тази нощ ще бъдете екзекутиран.

Джордж Хил слушаше дъжда.

— Тя не беше истинска. Не съм я убил.

— Както и да е, такъв е законът. Знаете. Другите също са осъдени. Президентът на Марионетки ООД ще умре в полунощ. Тримата му помощници — в един. Вие оставате за един и половина.

— Благодаря — рече Джордж. — Направихте всичко по силите си. Предполагам, това си е убийство, без значение как го гледаш, като метафора или не. Идеята си я имаше, замисля, плана — всичко. Липсваше само истинската Кийти.

— Всичко е въпрос на уцелен момент — каза адвокатът. — Преди десет години нямаше да получите смъртна присъда. След десет години — също. Трябва им обаче показан процес, бой за назидание на останалите. През миналата година използването на марионетки е нараснало невероятно. Обществото трябва да се подплаши, при това лошо. Бог знае докъде може да се стигне, ако нещата продължават така. Освен другото, има и духовна страна на проблема. Къде започва или свършва животът? Роботите живи ли са, или мъртви? Не една църква се е разцепила по шевовете заради подобни въпроси. Дори да не са живи, са нещо много подобно на живото: реагират, дори мислят.

Знаете за закона за „живия робот“, който мина преди два месеца. Просто лошо уцелен момент, това е.

— Правителството е право. Сега го разбирам — каза Джордж Хил.

— Радвам се, че разбирате становището на закона.

— Да. В края на краищата не могат да допуснат убийството да бъде законно. Дори ако се прави с машина, телепатия и восък. Биха се показали лицемери, ако ме оставят да ми се размине след престъплението. Защото това си *беше* престъпление. След станалото все се чувствам виновен. Усещам необходимостта от наказание. Не е ли странно? Ето как обществото те хваща натясно. Кара те да се чувстваш виновен дори когато няма причина за това...

— А сега трябва да вървя. Желаете ли нещо?

— Не, благодаря.

— Е, тогава сбогом, господин Хил.

Вратата се затвори.

Джордж Хил беше стъпил на стола, вкопчил мокри длани в решетките на прозореца. Внезапно на стената светна червена светлина.

— Господин Хил, съпругата ви е дошла на свиждане — каза високоговорителят.

Той стисна решетките.

Мъртва е, помисли си.

— Господин Хил? — попита гласът.

— Тя е мъртва. Аз я убих.

— Съпругата ви е в чакалнята, ще се видите ли с нея?

— Видях я да пада, застрелях я, видях я да пада мъртва!

— Господин Хил, чувате ли ме?

— Да! — изкрещя той и заблъска стената с юмруци. — Чувам те. Чувам те! Тя е мъртва, мъртва е, не може ли да ме остави на мира! Убих я, няма да я видя, мъртва е!

Пауза.

— Добре тогава, господин Хил — промърмори гласът.

Червената светлина угасна.

Мълния разцепи небето и освети лицето му. Той притисна горещите си бузи в студените решетки и зачака под дъжда. След дълго време някаква врата се отвори към улицата. Видя от затвора да излизат

две фигури с пелерини. Спряха за момент в светлината на една лампа и погледнаха нагоре.

Кийти. И Ленард Фелпс до нея.

— Кийти!

Тя се извърна. Мъжът я хвана за ръка. Двамата забързаха през булеварда под черния дъжд и се качиха в ниска кола.

— Кийти! — Задърпа решетките. Крецеше, блъскаше и дърпаше бетонния перваз. — Тя е жива! Стража! Стража! Видях я! Не е мъртва, не съм я убил, а сега ме пуснете! Не съм убивал никого, всичко това е шега, грешка, видях я, видях я! Кийти, върни се, кажи им, Кийти, кажи, че си жива! Кийти!

Стражите приближаваха тичешком.

— Не можете да ме убиете! Нищо не съм направил! Кийти е жива, видях я!

— Ние също я видяхме, сър.

— Пуснете ме тогава! Пуснете ме!

Беше пълна лудост. Задави се и едва не падна.

— Сър, вече минахме през всичко това по време на процеса.

— Не е честно! — Скочи и се вкопчи в решетките, ревеше.

Колата с Кийти и Ленард потегли. Потегли към Париж и Атина, към Венеция и Лондон следващата пролет, Стокхолм следващото лято и Виена през есента.

— Кийти, върни се, не можеш да постъпиш така с мен!

Червените стопове угаснаха в студения дъжд. Стражите зад него се спуснаха да го хванат, а той продължаваше да крещи.

---

[1] Стиховете са от Книга Песен на песните на Соломон, според синодалното издание на Библията — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.